

KOOSÁN ILDIKÓ

*Indexre tett
tévelygéseim*

Accordia Kiadó

KOOSÁN ILDIKÓ

*Indexre tett
tévelygéseim*

KOOSÁN ILDIKÓ

*Indexre tett
tévelygéseim*

Fotók, versek, gondolatok

2006–2007

ACCORDIA KIADÓ

Budapest, 2007

Minden jog fenntartva!

Bármilyen sokszorosítás (képek nagyítása, másolása, kivágása), digitalizálás, interneten való közzététel csak a szerző előzetes engedélyével történhet.

TARTALOM

Kérés az időhöz	5
Kire bízam?	6
<i>Montázs</i>	7
Tévelygésem	8
Korkép	8
És újra vers... ..	9
Megérteni... ..	9
Epigramma(verseny)	10
Világunk	10
Ősplatán	11
Védtelen	11
Március	12
Harmatcsepp füzér	12
Ígéret	13
Igazamból nyújtanám ráadásom	14
Alulnézetből	15
Tavaszi	16
Huszedik századi dal	16
Ez van!	17
Márciusi hó	17
Aquincum	18
Kevés is elég	19
Hódolat a régi költőnek	19
Hódolat disztichonban	20
Aquincumi éj	21
Színház	22

Vonaton	23
Nyugalom	24
Ne várj kegyet	24
Kettesben	25
Sziromszín	25
Tavasszal	25
Tömören?	26
Versbe szőtt szavak	26
Teher	27
Költőnek álltam	27
Érdemes	27
Álomlétem	28
Múza	28
Tévelygéseink	29
Téli fotó	29
Debrecen 2006	30
Kirakatbaba?	31
A jövőt neki kell kimondani	31
Hajolj föléje!	32
Fénykép	33
Hiányok	33
A modellnek	35
Falevél	36
Epigramma	36
Mit adhat át az ember?	36
Eljön, ha hívom	38
<i>Fenyőcsúcs</i>	41
És újra ott(hon)... ..	42
Tőled származom	44
Hajnali vers	45

Megmértetett	45
Kiáltásaim	46
És menni kell	46
Hinni nektek kell	48
Lelkedet hívja... ..	49
Kiáltás kellene	49
Odataál	50
Otthonról haza... ..	51
Felismertelek... ..	51
Korunk	52
Mikor	52
Elrendeződnek	53
A foglya én vagyok	54
Igazán kérditek?	55
Alkaioszi	56
 <i>A magam zugában</i>	 57
Vágyak	58
Enyészet	58
Ha... ..	58
A múlt	58
Tériszony	59
Tájkép	59
Remény	59
Fenyőcsúcs	59
Idomok	60
Sakk	60
Kölcsön	60
Kék lángon	60
Múlt idő	61
Karácsony	61

Könny	61
Áldozat	61
Friss hant	62
Gondolatok	62
Érvek	62
Jeleimmel	62
Kísértés	63
Óév	63
Új év	63
Karrier	63
Régi ház	64
Falusi délután	64
Győztes	64
Költő	64
Szeszélyes	65
Átlényegülés	65
Illik-e?	65
Szépség	65
Dátumok	66
Disztinkció	66
Optimista	66
Emlékezés	66
Mindegy	67
Színes halál	67
Hajrá!	67
Tűztövis	67
Vízcsepp	68
Farsang	68
Kondenzcsík	68
Méz-sárga	68
Árnyék	69

Regény	69
Tudás	69
Hajnal	69
Régi csendélet	70
Életkép	70
A beképzelt	70
Gyűlölnék	70
Az ügyes	71
Mindkettő halott	71
Győzhet	71
Szeretet	71
Elégedetlen	72
Nem jó a vers	72

<i>Villanások</i>	73
Metró	74
Tudnom kell, ki vagy!	75
Félig ébredésben	77
Új hangon	78
Most ne... ..	79
Az elmélet gyakorlata	80
Talán elérlek	81
Megfertőztél	81
Ajándék	82
Így ajándékozd... ..	83
Csermelynek születél... ..	83
Rejtőzködés	84
Almafámhoz	84
Lehetsz az	85
Álmodban ha majd.... ..	85
Magaddal viszel... ..	86

Jellemformáló	87
Leszel kivert eb... ..	88
Kezdeteimtől... ..	88
Ellentmondásban	89
Sáros lábnymok... ..	89
Nincs... ..	90
Bármerre... ..	91
Zsoltár	92

<i>A nyílt tengeren</i>	93
Élet	94
Visszavágyol	94
Mi végre?	94
Kalitka	94
Elszánt	95
Tört lélek	95
Tudj választani!	95
Hol a nyoma?	95
Eszével él	96
Kitörni kész	96
Verem	96
Menekülés	96
Mi lesz a hozam?	97
Merre?	97
Válaszra vár	97
Sárkánymag	97
Miből?	98
Vágyálom	98
Áram	98
Talpig sárban	98
Értetni	99

Mocskos ár	99
Csontok	99
Boldogság	99
Ha nem vagy... ..	100
Feladjam?	100
Ölelkezés	100
Mit számít?	100
Merülni	101
Vágyak	101
Panasz	101
Homokszem	101
Meglopott	102
Veszve van	102
Tájkép	102
A holnap befed	102
A lélek elpirul	103
Lengek	103
Hiányod	103
Ködbe tűnő	103
Jeledre ébrednek	104
Arra jártam	104
Nyújtózom	104
Érzékhány	104
Lépések	105
Magamba	105
Szépségem	105
Vergődik	105
Porrá őrlötte	106
Felszínre tör	106
Elkárhozik	106
Híres	106

Ha pénz	107
Erkölcös	107
Párnája kő	107
A harc örök	107
Zabolázom	108
Bölcsélet	108
Taigetosz	108
Hallatlan	108
Bárki	109
Szeretet	109
Döntés	109
Fájni kezd	109
Világom	110
Irigylik	110
Nem értem	110
Könyvem	110
Gyökereim	111
Nyessük vissza	111
Ajándék	111
Kinek mi... ..	111
Vele miért?	112
Szocio	112
Karakter	112
Szemét	112
Mélybe húz	113
Akarat	113
Üzenet	113
Temetem	113
Utjaink	114
Siker	114
Eltörött?	114

Pelikán	114
Ne kérd tőle	115
Hiszékeny	115
Rálépni!	115
Küzdelem	115
Megelégszem	116
Jellemhiba	116
Morzsák	116
Szerencselovag	116
Kilencvenkilenc	117
Biztonság	117
Kétkezes	117
Kócbabám	117
Érzelemből több	118
Másodkézből	118
Index	118
 <i>Extrém</i>	 119
Extrém	120
Élcversek, csakis klasszikus stílusban	127
Melankólia	131
 <i>Utóhang</i>	 133
Ahogya fények	134
 A szerző irodalmi munkássága	 136

Kérés az időhöz

*Váltott lovakon vágdat az idő,
atomkor készül, lelketlen jövő.*

*Megállni volna jó, még emberi a táj,
madárkórus, fűzöld, illat, napsugár,
szellő motoz, eső hull hűs tenyerünkbe.*

*Engedd magjaim vetni serényen,
– a szépet szépnek láttatni –, nékem,*

*lélek-gazdag harmattal permetezni
csírának jó talajt, s engedd megeredni
érlelő kovásznak napi kenyerünkbe.*

Kire bízzam?

*Ha nem vagy, a titkot kire bízzam?
Milyen hazába, kinek írjam?
Milyen motetta szent bevére,
Milyen ezüstbe fürdő éjre,
Milyen barbár, durva szavakra,
Lódobogásra, léleklarangra,
Milyen vajúdó állati testre,
Milyen villámra, fergetegre,
Milyen ugarba vetett magra,
Milyen vulkáni tűz-salakra,
Milyen kardélen kéklő fényre,
Milyen irdatlan szenvedélyre?
Égő könnyek, ha megerednek
Milyen folyammal versenyeznek,
Milyen áradás, lavina, átok
Rejtse magába elmúlásod,
Zsombékjaim zsurlóhegyére
Milyen apadó ártatlan vérre
Hová rejtsem el hallgatásom
Keresztre vert feltámadásom
A fájdalmat, mert szóra bírtam?
Ha nem vagy, a titkot kire bízzam?*

Szombathely, 2007. június

Montázs

Tévelygéseim

Talán a Létezés,
talán a Szerelem,
talán a Múlt enyém,
talán a Küzdelem,

talán az Akarat,
talán a Győzelem,
talán a Remény szült,
talán négy Őselem,

talán a Hit keres,
talán a Félelem,
talán a Sors üzen,
talán a Végtelen...

Korkép

(Kórkép)

Mit ér a hímes költészet maga,
ha létezésünkben szennyes ár sodor,
csipke-finom, puha ámulatba
(amit szépérezkünk lenge vágya fon)

terror, horror képei nyomulnak,
s a tétova öröm nyugalomneszét
elorozva, gúnnyal tornyosulnak
fölénk a napok, órák, modern mesék?

És újra vers...

Redőnyrácson át
keskeny fénysugár,

felemás inger
kedvem égővén.

Röpke madárfütty,
játék, képregény,

hétköznapi ügy,
pont akárcsak én.

Megérteni...

Megérteni, vagy
érteni,
amit a jel, a szó,
amit a mozdulat
jelent.

A megkövült idő
fogságában él,
– se lent, se fent –,
belül lapul.

Léte megérint
váratlanul,
árnyékból kilépő
fény nyoma
játszik veled.

Ami elmúlt, s majd
eljövend,
atomra bomló
üzenet,
idegsejt dúcon
áthalad,
míg felfogni képes
az elme, agy,
amit lehet, s ahogy
szabad...

Epigramma(verseny)

(hívó szó: bölcsék köve)

Kár szinonimát
rendre keresni,
bölcsék kövével
ki nyer hatalmat?
Jó a tanácsom,
tégy fogadalmat:
Bölcs, aki hallgat!

Aquincum, 2007. június 2.

Világunk

Huszonegyedik század!
Szemete, mocska árad,
terül megművelt földek,
bársonyos mezsgyék fölött.

Mint körözött rab, oson
falvakon, városokon,
behálóz, megejt az érdek,
a harcnak nincs foganatja.

Gyérült vetések keservén
burjánzik, s holnapra kelvén
a még félérett gyümölcsöt
mohón, galádul learatja.

Ősplatán

Ősplatán törzsön tarka kéregfoltok,
óriás karján idő mered fölém,
lombsátor-palota, templomnyi tornyok
fénnel csipkézett legbelső terén.

Fenségét méltatni volna ma tisztem,
fáim között Ő a koronás király,
halhatatlanba enged újra hinnem,
hajszálerein Napba leng a nyár.

Védtelen

Ellentmondások logikáját,
logikátlanban az értelem
terheit hordja a vállán,
érzi, ami csak sejtelem...

Költő, az idők kritikája
időtlen térben szüntelen,
mágus, a jövő prófétája,
s mint ember, milyen védtelen!

Március

Zászlót lengető március,
mint '48-ban, s azután.
Érzelmek higanyszála fut.
Odvába menekül sután
győzelem, bukás,
s a szent relikviák
árnyékán az évek
kifakult remények...
Magasban most a széthúzás!
Alul bénán kereng a múlt,
tömeg morajlik, felemás,
már nem hisz, s lásd, még nem tanult.

Harmatcsepp füžér

(hajnali fotó)

Fűszál tövén a pók
apró hálót feszít,
mit hajnalon a harmat
gyöngsorral ékesít.
Hajolj föléje!

Látod a csöpp alig
fényben szikrázó
drágaköveit?

Tolvajtól rejtve
megannyi műremek,
mint inka kincsek
feltárás előtt.

Fű közt a napfény
félve lépeget,
alig észleled
a selymes érkezőt.

Tán centiméternyi
a bűvös lepel.
Fény, árnyékjáték,
az égig érhet el,
oly mesés villanat!
Nézd! A vízcseppek
fénygömbtükre sző
fejünk fölé új

szivárványhidat!

Ígéret

Ígérted, eljössz,
de sokszor nem találsz
otthon sem magad...

*Igazamból
nyújtánám ráadásom*

Büszke lehetnék!
Zsák a hátamon
űrbéli porral,
hordom türelemmel,
dacolok évekkel,
pörölkök a korrall.
kevés haszonnal.

Bugyrait tárom elétek:

Vajh, ha keresnétek
aprócska kincset,
színes mesét,
igazamból nyújtánám
ráadásom, mit
kaptárba hordott
méhszorgalommal
az idő, bár tudásom
java hevenyészett.

Vajon lenne egy is,
egyetlen a sokból,
amit nem kezdhet ki
csupán unalomból
a szorgos enyészet?

Alulnézetből

Dögbűzös levében fuldoklik
a város.
Az éjbe süllyedő hús alkonyban
száll most
a lépések kongó koppanása.

Sápadt ostornyél lámpafényben
szennykupac
árnyát takarja ezüst selyemmel
a hold,
pár falatot benne felkutat

az Ember, kinek más nem telik.
Az Élet
centiméterén a napok mint férgek
araszolnak,
s hullámpapír vackon reggelig

virrasztott éjszakák tolvajként
lenyúlják
maradék létenergiák hímporát,
félvállon
csak a szennyes sportdzseki marad.

Kábulatban minden, és semmi
sem szabad.
Létezés! Méreten aluli méret.
Mára könny,
szenvedés a sikk, fontos közérdek!

Tavas

Beköltözött két
szál illatos szegfűvel
hozzám a május.

*Hus*zadik századi dal

Hus

zadik század,
alig egy emberöltő!
Izmusok, szócsaták,
a beért kor gyümölcse.
Becsülni könnyebb
tenyényi múltból,
ki ma az érdemtelen
filozófiák bölcse.
Ilyen az ember,
öröm, virágok, könnyek,
s a megjövendőlt
új világ különce,
hol rendszerint
a rosszabb út való.
Hát sírjátok, ha
csöpp hely még akad,
mi reménykedünk,
húzzunk gátakat
a napi lét szivárgó
lékeit hogy betapassza,
s elűzze félelmünk
a hit, míg építgetünk
új légvárakat.

Ez van!

Levedlett ócskában feszít a január,
feltjait szerényen hóval takarja,
nem döntöttek, milyen divatszín dukál,
mondják, fűzőld lesz, esetleg méla barna.

Tulajdonképpen csóró az ember,
esze van, ha van, meg talán a karja,
a tél kifoszt, köp ránk a december,
a nyár leéget, akarva, nem akarva.

Hol a meleg sok, hol hidegből elég,
mint szárnyas hangya vánszorog az év,
s ki hinné, ha van odúja, privát lika,
belülről rág a szű, az „ez van”-romantika.

Márciusi bó

Lehetne nékem is dalom,
remény, ha volna, s oltalom.

Tavaszi jöhetne vissza még,
fordulhatna az időkerék,

kiskertben vívnék új csatát,
ültetnék murkot, dáliaát,

s mint dicső létem hajnalán,
egy kócos srác figyelne rám.

Nevetnék egyre, mert szabad
bolondos jókedv, hangulat.

Meghívna szomszéd, jó barát,
lesnénk az élet fintorát,

ha nyár gyötörne, mert meleg,
söröznénk esténként veled.

Bejárnánk berket, víg hazát,
ebédet ennénk, s vacsorát,

ölelhetnél, ha alkonyul,
szénát terítnél ágyamul,

álmodnék csöndesen veled,
de lásd, a mára ébredek...

s a tavaszom is megcsúfol:
havat szítál rám álnokul.

Aquincum

Hajdani szép táj,
isteni oltár!
Hódolni jöttem
e romok fölé.

Virágom hintem,
ünnepi kincsem

verssoraimba
szótt lelked, örök!

Lásd, eme gúzsba
zenghet a múzsa,
felajzott lanton,
rímem nyöszörög.

Érzem, – hol állt – most
fényed, s a várost,
szelleme éledt
holt kő között.

Kevés is elég

Nem kell sok ahhoz,
hogyan választás nélkül
keveset adjak.

Hódolat a régi költőnek

„cum amicitia aeterna”

Nem keres felhőtlen égboltot, ritka virágot,
nem csiszol órákat naponta számtalan versén,
meglát, megérez, aki költő, hangulatát vele éli,
bent, kebelén hord isteni szikrát, s kibeszéli,
fényzuhatagként özönlik nyomába, gazdag a líra.
Vén garabonciás titkait tudja, véle varázsol
szép Ganümedész telt poharából isteni nektárt,

ámul a jámbor mái halandó, kortyolva issza...
Örök barátsággal néz reá vissza e késő utókor.
Rímes virággal, most eme verssel díszlik a sírja.

Hódolat disztichonban

Nem keres Északi Fényt, sem távoli
ritka virágot,
nem csiszol rímet titkon a versén
éj közepén,
látja, megérzi a hangulatát, s ő
érti a kornak.
Vérbeli költő, lantja dicső múlt,
büszke remény.

Víg garaboncia, lopva varázsol
hangulatot, örömet:
szép Ganümedész telt poharából
nektárt.
Ámul a jámbor mái halandó,
ízlik az óbor...
Ím, a barátság fénye, örök dísz!
Vedd hát!

2007. április 29.

*Aquincumi éj**

(Flórának örök barátsággal)

Jöjj ide kedves Lepkevarázsom,
várnak a rétek,
holdas az égbolt, messze a város.
Múlt ezer évek,
régi szerelmek szelleme éled
lengve a légbé...
Jöjj, heveredjünk illatos pőrán
ágya ölére.

Érzed a hársak lombkoronáját?
Illata mézéz,
ingatag fűszeres percekét őriz,
csöndre vigyáz,
míg kedvem a kedved tűzlobogását
rendre betölté,
s hajnal a fénybe lövel fel az égig,
múlik a láz.

Lásd hevülésem Gyöngye, Virága
csordul a nektár,
vedd szerelemmel híjja, ha volna
bűvöletét!
Flóra a május virágözönének
Istene, itt vár,
oldja ma fékét lenge erénynek...
Áldja az Ég!

Aquincum, 2007. június 2.

* Az aquincumi költőversenyen különdíjat nyert vers

Színbáz

Az Élet forgószínpadán
ránk osztott Sors a főszerep.
Nem kérnek fel, nem! El kell fogadni,
a homokórán létidőnk pereg.

Díszlet, statiszták, kényszerek,
izgalom, törtetés, hiba,
szereplő, társ, ha végszót adni kész,
lesz jutalomjáték, taps, díj, tombola.

Látjuk, tudjuk, magunk leszünk,
ha siker kerülget, bukás,
veszélyes kihívás minden főszerep,
s eljátszani, ha rólunk írja más.

Szerepcsere, új rendező,
álarcok monoton sora,
középszerűnek mutatkozni kár,
a semminek nem marad nyoma!

Játsszunk a lét alkonyáig,
– szerepből tisztes az emberi –,
fricskát küldünk a Sors farára:
Ügyelő! Függöny!... és véle mi.

Vonaton

Sárga repcetábla,
mögötte rozsvetés,
kert kibomlott árnya,
pollenpor-zizzenés,
barackvirág avar.
Félig nyáridő
hevül, mint tavaly,
s tűzforró lesz a kő.

Új ráncot hord az
elmúlás, nap-szítta
barna hajra hull
a gyolcs-fehér.
Álmot lop orvul
a csönd, a délután,
hosszú, s üres lesz az éj.

Gondolni kéne már,
számolni illenék,
új repcetábla-fény
ez életféltekén
hányszor sárgállik,
világol újra még,
míg felhő jó, borul,
s havat virít a rét?

Nyugalom

Kávéillattal kél a reggel,
ablakom előtt meggyfa áll,
ünnepi dísz, új ruhát vett fel,
talpig fehérben, fényben jár,
sziropompája tömör tavasz.
Téridőben nyugalom motoz,
elszállhatna, de itt marad,
feszült idegek mentén árad,
mint tollpihe, oly ingatag.
Homlokom mögött új én-tudat
létezem szűztiszta ég alatt.

Ne várj kegyet

Ne várj kegyet a boldogságtól,
fösvényebb, mint egy Harpagon,
keveset juttat, szűken méri,
s visszakéri egy szép napon.

Mire kell néked mondd, ennyi jó?
Mit tudnál véle kezdeni?
Babusgatnád, becéznéd, félnél
meglelni, elveszíteni.

Mégis meséld azt bátran: vágyod,
van rá időd, és mind szabad,
miért a jónak ellenállni?
Mért mindig más a boldogabb?

Kettesben

Reggelizek.
Ablakomnál virágzó meggyfa
lélegzik együtt velem.

Húsvétvasárnap.
Motoz csöndben az ünnepidő,
neki, s nekem a fénye üzen.

Sziromszín

Örvény, rohanás, törtetés-kényszerem
kívül a fénykörön,
igáit feltöröm...
kitárulkozik váratlan-hirtelen
égövöm parányi
kertjén a féktelen
almavirágzás, s kihívó díszterem
sziromszín reggelen,
sziromszín meztelen.

Tavasszal

Napfényes tavasz a kert,
illatkehelybe dőlt,
avarban dárdás kard a fű,
kiserkenő a zöld.
Kánkánt jár díszes színpadán,

a megneszelt zsongás
hajnalán, fényritmusú a szél.
Holnapra gyűjt erőt
barkagyöngy, selyem-olvasófüzér...
Küzdelmen edzett
jövő feszül, s a puszta föld
tavalyról örökölt
madártojásán az újuló élet
friss melege költ...

Tömören?

Hármas sorokban
szeretnék elmondani
négy sorból kettőt.

Versbe szótt szavak

Különös öröm néha pár ügyes szó,
ízlelni kell, mint a bor bukéját:
Benne tavasz nyit, záporoz a friss hó,
köd hasal a völgyben, felhő fut mezítláb.

Zöldfoki lankák arborétuma,
kerek táj, kilép hozzám a nyárból,
kék hortenziák vadon nőtt sora,
s hiszem, az alkonyból rám köszönt a távol.

Ízlelem a szót, szokatlant a jóval,
nyelvgyökön, szélen, s most épp a hegyén,
versbe szőve rózsával, karóval,
lesz kénközapor, élmény, felfeslett remény.

Különös szavak tűzlobogása,
körmönfont elegy, drága fűszerek,
sikermenedzser, vagy hitem bukása?
De, ha majd kimondom, az én magam legyek!

Teher

Teher a hála,
de a hálátlanságnak
fájóbb a súlya.

Költőnek álltam

Költőnek álltam,
a költekezés, sajnos,
nem áll jól nekem.

Érdemes

Ami sokat ér,
azt érdemes naponta
felbecsültetni.

Álomlétem

Szolgálólánya, s úrnője a sorsnak
nyomon követ, elkísér bármi áron,
magamban őrzöm választott világom,
múló napjaim mögé sorakoznak.

Szeretném hinni, híven átkarol,
velem vétkezik a magának való,
távoli ábránd, tiszta, szűzi hó
lépked legbelül csendes vigaszul:

az álomlétben fodrozó magány.
Kopott bárkámat ringatja a múlt,
új üzenet ez, kikötőt kínál,

csöndes szótlantul lényemhez simul,
hol nem fenyeget irdatlan hínár
hajótöröttet, s hívőt álnokul.

Múzsza

Lehetnél vonzó férfi is,
nem mindig leány,
lennél feszülő Adonisz,
s meglelném netán
kéjem mulandó mámorát
benned, s magamban,
ha néha-néha átölelsz
alkonyban, pirkadatban.

Tévelygéseink

Mint olvadó napfényecsepp hús kövön,
párolog, atomra bomlik széjjel
magány-nappalon, szél-verte éjen
létezésünkben a szép és öröm.

Semmire ébredő hitünk kutat
isteneszmét, a végtelen fölött
ívelő hidat, lét s nemlét között
porszem-távlatba rejtett kiutat.

Kezünk a sebben. Dermedt kétkedés.
Acélpenge vág, egek hasadnak,
sárröghöz láncolt fogolynak, rabnak,
akik vagyunk, mit ér a létezés?

Lázongás, közöny, a szívünk halott,
lángoló jelfák, kidőlt kereszttel,
s ki bennünk élne, az istenember,
megvan-e még, vagy Ő is elhagyott?

Téli fotó

Délcegen térdig áll a hóban,
mint mélyre ásott oszlopok,
pózol a tölgy, ez alkonyóra,
ágakról esti fény csorog.

Csöndpihe libben, ingatag,
szűz fehér hó-tükör, fénynyomok:
most lebegő aranyhalak...
Térhatás, magányos képsorok.

Debrecen 2006

Csendben, mint az, aki oson,
ömlik el bennem a fényed,
gyöngyök díszítik homlokom,
hervatag akácfüzérek.

Virágzuhatag, illatár
alatt rég jártam erre véled,
éveim hátán vonszolom
áhitott gyönyörűséged.

Színültig a varázspohár,
nyújtsd hát, míg az ajkamig ér,
június holdja, ezüstje vár,
szentivánéji álmot ígér.

Kedvesem karja elpihent,
tüzem hamvad, csókom ma jég,
Varázspoharam! Kiiszlak
egészen, repíts gyönyörbe még!

Kirakatbaba?

Selymes, nyúlánk, hófehér a teste.
Liliomszínen érett málnaszem,
tűzbimbó, féltett drágakő üzen
mellén széles dekoltázsba veszve.

Ajaka bíbor, áradt vérfolyam,
szorosra zárult ingerlő bibe,
út a mámorba, lét a semmibe,
vágy a képzelet harmatán fogan.

Szeme villám, tűz a borzas égből,
emel, lesújt, éjsötét kábulat,
visszajáró rontás a meséből,

fény-virágszirmok köré hullanak,
kegyet szór szét üres tenyeréből,
szíve színpompás, tört üvegdarab.

A jövőt neki kell kimondani

Az ember konok, megrögzött fogoly,
börtönbe magát önként juttatja itt,
naponta kattan a létezés bilincse,
ha nincs hozzá kulcs, mi távlatokra nyit.

Ki hatalom rabja, nem lát messze, s mást,
lehet tavasz, vagy bíbor őszi ígész,

oltárt emel, fejét alázat hajtja
aranyborja elé, míg pénzbe túr a kéz.

Szívén a lánc, magát boldognak véli,
ki szeretve félt, s féltve szerelmet éltet,
virágot, illatot vigyázhat napestig,
selyemszálon hord tűnő lepkelétet.

Az ismeretlen vonzza bűvkörébe
a tudás foglyát, s ő dús reményben rajtol,
mint megszállott szór méretlen időt,
míg semmiségből semmiséget sajtol.

Van, ki sorsát a hit kezébe rakja,
lelke virágzó, gondozott növény,
jó kertész, hitéért magát megtagadja,
a tiszta lét képének börtönében él.

Az ember végül megrögzött fogoly,
magától, ha óvnánk, gyökér szakadna ki,
mint polip szorítja sorsunkat a kor...
A költő szabad, a jövőt néki kell kimondani.

Hajolj föléje!

Jöttél a semmiből.
Miért? Mi végre?
Mit ér a létezés?
Semmibe ér a vége!

Harmatos hajnalok
szivárványfénye,
kéredez, mért ragyog?
Hajolj föléje!!

Fénykép

Fotó, rögzített tér-idő,
díszes karosszék, sok gyerek.
Hajdan volt illat jó elő,
gyermekévekből szín, keret.

Egymást karolva állnak ott,
ünneplőruha, lakkcipő,
színes szalag, hogy megkopott...
asztal, művirág, csiptető.

A múltból néznek vissza ránk,
szétszórta sorsuk mint magot,
lehet, még boldogak netán-
kiket az idő meghagyott.

Hiányok

Hiány a folt alatt a lyuk,
régen teljesen ép, egész,
koponyán üres szemgödör
vakon a világűrbe néz.

Csontokon lóg a húscafat,
hiányzik erő, s turgora,
vénhedt időn e furcsa zaj
szél-verte csontszimfónia.

Hiány az öröm, a bánat
kezén, az összekulcsolt semmi,
üres kosár és kajla fül
a létezés mezsgyéje ennyi.

Fekete lyuk, (valahol messze
csillagon túli fények)
sötét, áradó némaság,
kisemmizett hitű remények.

Hiány a csúcson a vágyott
magas, s amíg színt vallanak
a könnyfakasztó mélyek,
hiány a józan gondolat.

Széthullt tegnapok, s a holnap
ily bizonytalanba réved,
nincs merész ki számon kérne
hitet, vasra vert büszkeséget.

Hiány a szeretet, s barát,
vágyni erényt és tisztességet,
hiányban kínzó veszteség:
nincs aki megossza véled.

A modellnek

(dr. P. L. festő szavaiboz)

„Egyszer majd lefestelek”
kilépsz a szürke világból
színek tengernyi halmazán
át, felsejlik majd a távol:

Ragyogó lankás hajlatok,
finom vonalú mellek,
kezeid íves nyírfaág,
ahogy virágsziromra ejted.

Mosolygó szép szemed
a színeken át lángol,
tőfenék, sejtelmes zöld hínár
tűnik elő a mély homályból.

Érzéseid pőréjét sejttem,
meztelen fehérén büszke vállad,
leomló barna-éj hajad,
bőröd pihéin pelyhes szálat.

Maradj még mozdulatlan!
Szerelmet festek, bársonyos hatást,
betakarom képem az elő valóddal,
s letakarom a képzelt látomást.

Falevél

A fának lelke, titka van,
érzékeny, aprócska lélek,
klorofilt épít hangtalan,
susogva feszül a szélnek.

Vergődő lélekértelem,
teremtő erő, fényhozam,
komolyzenére hangszerel,
mégis, mily könnyed bája van.

Epigramma

Nem tudom, illik-e
víg nevetésem tehozzád?
Várj, míg a dallama
hófödte szívedig ér!

Mit adhat át az ember?

Hátborzongató,
ha néha
az ember belegondol,
mit is kapott,
mit érdemelt a sorstól,
s mit adhat át,
milyen csodát,
milyen jövődöt,

milyen hitet
örökök,
az új édeni emberpárnak,
kínját
az atomhalálnak
hogyan ne
szennvedje el?
Semből hitet
teremtve,
megtagadva,
s ezerszer visszamentve
a magunk igazát,
színes álmainkat
megfakulva,
üszkös sebek
mélyére nyúlva,
vajon mit adhat át
az ember?
Ha magunkkal visszük
kiürült életünkkel
a múltba-nézés
felfeslett
emlékfonalát?

Eljön, ha hívom

Van Gogh

Készen a vászon,
a kigyúrt képzelet:
szavak, alapszín,
kontúr és ecset.
Úgy észrevétlen
egy kócos pillanat
hevébe lesve
jól halad,
kivehető a kép,
világos, s alig sötét,
aranyló gondolat
hajnalbíborra festve.

A fény tetején
lebeg a világ...
Virágos körteág,
magányos ház,
előtte régi híd
traverzalakja,
repdeső madár,
Van Gogh épp arra jár
narancsszín hintaján,
egy napraforgó-pár
bámul a Napba,
s a kép terébe lép.

Eljön, ha hívom
szellemét, s hódolok,
tisztán, eszmei síkon.
Felfűtött égi láz
pasztellén Ő vigyáz
színekre, ritmikára,
bennem ragyoghat
ígéző ecsetvonása,
a sírba vitt titok:
Istenhit, magány,
megértett utcalány,
s kétkezi koldusok.

Fenyőcsúcs

És újra ott(bon)...

Ha néha éberen álmodozgatók,
Zazar vizén lecsorgó
kora tavaszi tűzalkonyatok,
sötétlő hegyeim lábainál
a kanyargó út, ami vár reám,
s idézem képét egyre makacsul...

Jártam bakancsos sárban, hóban,
áztam szítáló ködpermet alatt,
a téli égbolt csillogó varázsán
hány magányos estidő haladt
velem, szemem tárult az új csodákra.
Szélben, viharban tévelyegtem
gyalog, s a sístergő kócos nyárban.
Kert szegletén, kis kuckóm ölén
titkon versekbe sírtam én a lelkem,
míg az árnyas almafák tövén
madárral, széllel együtt énekeltem,
jöttödre vártam, fészlő tavaszágam.

Erdőszéli nedves, friss avar
földszaga árad el bennem,
kertvégen patak: az emlék felkavar,
fehér kövein hányszor átszökelltem,
míg medrében színek, fényjelek
mozaikmintákkal fénylenek,
s a víztükör ahol megtörik,
parányi zuhatag a mélybe hull,
és örvénylik, és elcsitul.

Szivárványhíd tündöklött
nekem vízcsepp-gyöngyökön,
mind kedvelt ékszerem.

Udvarunk, eperfa, loboncos kutyám.
A kerti lócán késő délután...
Emlékkönyv, kifestett lapjain a múlt,
préselt virág, gyűjtött kincs lapult,
fölötte az „Élet Szép”, nagybetűs szavak...
Néhány megsárgult lapja megmaradt,
őrzöm ereklyém, s az alkonyati fényt.
Az első versek! Istenem, ne kérd!
A sors írt rólam mára nagyregényt.

Boldogságom ma visszaálmodom,
életem része, velem lett rokon:
Lépésben sikló bűvös kisvasút,
egy lendület, s már rövidült az út.
Andalgó vasderes, kezes póniló,
ábrándozásra épp nekem való.
Erdőm titkai nyitott könyvlepon,
kék harangvirág a mohos oldalon,
páfrányliget, színes sziklakert,
kérdézettem, s a kakukkszó felelt.
(Előttem mint lassú film perreg.)
Barátaim! Még rátok ismerek!
Fenyvesben a csöndre hangszerelt
összimfónia hangulata leng,
s a furcsa érzés, bár magam vagyok,
értem trillázik száz madártorok.
Margaréta-tenger fűzöld alapon,
és simogat a rég-várt nyugalom...

Hajnali utak, alig pirkadat,
megmászni regényes bérceket, hegyfalat...
Szembejött a Nyár, s a Télvarázslatok,
nélkülük szegény, kifosztott vagyok!
Aki nem látta, hogy meséljem el?
Az emlék visszhang, szavunkra felel,
s az álom? karján csak azt dédelgeti,
ki valót űző megszállott bolond,
de álmához hú, mert igaznak hiszi!

Tőled származom

Őszvirág, csendes ének,
barnuló gesztenyéket,
illatos almát idéző,
Örök Visszatérő!

Sárgult lombsuttogás,
szívhangom, harangzúgás,
lázás magamba szívlek,
kesernyész, érdes illat.

Gyökér, kövekbe nőve,
áradt vérrel telődve,
hűségben változatlan,
élsz, önkéntlen mozdulatban.

Tudatos, büszke énem
tebenned felidézem.
Anyaföld! Hit vagy, oltalom,
s varázsom! Tőled származom!

Hajnali vers

Felragyog éjpalást alól a hajnal,
s e káprázat-gazdag ragyogásban
gyöngy-fehér felhő havas vidék.
Fürtös virágú nyárfalomb
bókol nap-sárga hajnaloknak,
ködszárnyon villan-illan a sötét.

Lelkem árnyékos szegletén
félálmon szunnyad a lét.

Mire ébred a gondtalan világ,
ábránd nyílik, néhány szóvirág,
s a kerti út göröngyös kavicságyain
mezítláb indul újra tovább
újdonsült nappalom fényén a vágy,
hogyan elér, s megtalál otthont, hazát...

Megméretett

(december 5.)

Megméretett a kor,
új sorsot nem osztanak ma néked,
marad, mi ősidők óta volt,
magad óvod majd, önmagad véded.

Kellett az új remény,
idegenséged vágyott reménye,

létezésed harca kőkemény,
felizzik tőle őseid vére.

Hoz-e fényt a múltad,
s a sziklarésekbe szorult jövő?
Fűtől, fától rég megtanultad,
kőből időtlent terem az idő!

Kiáltásaim

Leszakadt szavak,
gondolatok,
szegekkel átvert sebek!

Kiáltásaim
lángoló csipkebokrok,
jeleket küldő
füstben gomolygok
szólni, ha hívlak,
s üzenek Neked.

Ott ébredek, hová
álmom visszajár.
Kézemből röppenő
katicabogár
élni biztat, s a holnap:
reményben nincs határ!

Fáklyafény leszek,
s a büszke fenyvesek
előttem meghajolnak!

És menni kell

És menni kell,
ha menni kell.
Idegen lettem,
mint a végtelen
égbolt, s a
csillagtengeren
át Göncölszekér
bakjára ülve
elindulok
nyüsztve, tűrve
magam a végtelen
világűrbe.

És menni kell,
ha menni kell.
Népek vihara
dúl, fészkére
némul a madár.
Ó, jaj! A Szép
virága hull,
s hová lehetne
rejtennem
a szálló időt,
ha eljöhetne
ő is velem?

És menni kell,
ha menni kell!
Az Én létezik

még, s a tudat:
nem szűnik ott a
fény, ha nem vagyok.
Fenyők, havasok,
búvópatakok
illata, színe,
hangja elkísér,
velem jön mind,
amit elhagyok.

Hinni nektek kell

Még ott élek és nem is titkolom,
erdők szívében van az otthonom.
Gyökereim a kiejtett szavak,
küldöm, kússzanak a kövek alatt.

Még ott lebegek én a fény felett,
nem ölhetik meg bízó lelkemet.
Őrzöm, s hirdetem régi álmotok,
hinni néktek kell, s boldogulnotok.

Hazátok ez, más nem is lehet,
az volt, az lesz, e föld a véretek,
forrás buzog, áradó friss erő,
ébred a kert, hajtása újra nő.

Lelkedet hívja...

Mi ez az ősi szerelem?
Ki az, ki szívbe írja?
Kisebbik hazám,
drága föld,
hó, kékség, virág,
moha-zöld!
Lelkem lelkedet hívja!

Kiáltás kellene

'89

Porlepett bokor,
pelyhes kis madár
tört szárnycsapással
– idő hajnalán
boldogságremény –
rettenve száll
őszből tél elé.
Hűlt vére loccsan
csendesült szeleknek,
sebtől vérező,
rongyos anyaföld
vállán kőhalom,
súlyra egyre nő.

Kiáltás kellene,
nem hattyúdalok!

Bátor titán, az
életre kárhozott
Prométheusz,
szájában dicső
napok parazsával
máglyát gyújtani,
hogyan melegedjenek
fénybe temetett
sírhalmok felett
dúlt madárfészkek
fagyos csontjai.

Odataalál

Száll ma az ének
zöldellő hegyhát
íve felett.

Ring a reménység
dér-fagyos ágon:
lesz kikelet!

Harmatok gyöngye,
pára göröngye
hív haza már,

fénybe, ha röppen,
lepke-örömben
odataalál.

Otthonról baza...

Csapzott esőben, sáros latyakban
maradt akkor a táj, fél életünkkel.
Kuporgatott semmiségek hiányát
hozhattuk magunkkal, s az ösvények
harmatban ázva könnyeztek utánunk.

Ősi hitünket aranyként vigyáztuk,
sóhajtásból szőtt lélek-mélyre ástuk,
s mint halálból tetszhalott, ha ébred,
magunkban kerestünk új menedéket,
hogy valahol végre otthont találjunk...

Felismertelek...

Felismertelek!
Miért, hogy eddig
kivert szívedhez
nem leltem utat?
Nem láttam elfojtott
eszméid felett
tort hogyan ülsz,
éjfekete fákkal,
s magad odvába
miért menekülsz...

Nem láttam, hogyan
kóborol útajaidon

út-vesztve a vágy,
mert kimondani
elfojtott szavaid,
mégis akarod:
„mi is itt vagyunk,
ébresztő Világ!”

Parázsló máglyát,
emberek között
izzani láttatsz,
kivert szívedet
azon égeted.
Kereszt tövén
kétellyel küzdő,
tévelygő magamba
néztem, s ott végre
felismertelek!

Korunk

Korunk az idő
lenyomata, s a jelek
mi vagyunk rajta

Mikor

Mikor, ha a
bokor-rezdülés
madár,

és elszállnia
sose kéne,
fészekrakó
létében már,
ha fiókazaj
beleférne,

poroszkáló
ösvényeken
a ló, ha mégis
utolérne,
szekérderékon
ülni hagyna
az idő,
s alatta
út haladna
jó keréknyomon
mindig előre,

mígnem a
zár csikordul,
s nem lenne rab,
ki visszafordul.

Elrendeződnek

Gondolataim
sorokba kényszerítve
felsorakoznak

könnyel telítve,
s maguktól rendeződnek
megélt sorsokba!

A foglya én vagyok

Vágyódom, nem tagadhatom,
az elhagyott múlt, ősi vadon
tavasz színbe bujt kékje, zöldje
csábít magához, „ígéret földje”,
tisztul a láthatár.

Ez a tavasz lesz! Virágzó barkaággal,
nagyszombatéji feltámadással,
s harangzúgással, hírül adja:
elérkezik végre a napja,
örömré nyit a nyár!

Él, hal az ember, itt, vagy ott,
de az otthon, amit elhagyott,
parázsló rótt vörösbe', őszbe',
beégett vérbe, csontvelőbe,
árnyképe ott ragyog.

Hiába int az ész, s a lét jelenre,
örökölt erkölcsre, fegyelemre,
eljegyzett arája, övé maradtam,
sikert, győzelmet bárhol arattam,
a foglya én vagyok.

Igazán kérditek?

Mondjam el néktek, mégis, mit szeretnék?
Igazán kérditek? Magam sem tudom.
Frivol szeretőm csalogat, az emlék,
és visszahív a letűnt tegnapom.

Talán a táj az, vagy az évszakok?

Vihar dúl bennem, tenger háborog
árnyék a fény hűsére hogyha villan,
szellővel avar illata illan,
kecses híd íve, cserfes csönd, patak,
szinte semmi, egy kóbor hangulat.
Múltam mélyében ismerőst kutat
a percbe rögzült régvolt mozdulat,
valaki integet, jól esik nagyon,
gyertyafényt gyújt terített asztalon.
Ismerős utak. Arra visz a láb,
a célhoz közel, vagy félig legalább.
Aztán nyugtató alkonyat simul
a fáradt napra, a képzelet csitul,
de gúzsba köt, bénít a félelem:
amire vágnék, ott majd nem lelem...

Ennyi, s nem több, ha jó a látomás,
csöndben fogant hit, bízató varázs.
Szeretném, mégis nehezen merem,
nélkülük múlt el egész életem...

Ti jöttök, kérditek, sok vidám barát:
Hát ezt akartad? Szólj meg! Nahát!
De ajkamon hang, se szó nem kiált,
hogy: Heuréka! Leltem fényt, hazát!
Belül űr tátong, pokla, fagya van,
a pillanatképen kutatom magam...

Alkaioszi

a gólyától

Édes hazám! Te vedd kezébe sorsom,
védő karokkal várj, értem légy erős,
szavadra szárnyamat kibontom,
fészkem, berkem hív, s föld... az ismerős.

A magam zugában

Vágyak

A vágyak álomcsillagok,
serénykedem, hogy hová rejtsem.
Köröznek szakadt ég alatt.
Üldözzem-e, vagy még keressem?

Enyészet

Ott fenn a dombon régi ház,
elszállt hajdan a lélek,
lábujjhegyen a nyurga fák,
dúl a táncoló enyészet.

Ha...

Kútkáván billegő a Fény,
– elődei mind beleestek –,
sorsot, ha hív maga ellen,
a pasztellemre Árnyat festek.

A múlt

Régi ház, kertvégen ép a kút,
mohos káván az idő megáll,
forrás buzog alul a mélyben,
ritka kincs, enyém, otthagyni kár.

Tériszony

Csúcsra törekszik, büszke, ha felér,
messzebbre lát, mint nyújtózó síkon,
lenézni gyáva, vagy csupán kevély,
duplára dagad, s öl a tériszony.

Tájkép

Zöldellő őszi szántáson őzek,
párába vesző dombtetőn a fák,
felhő, s kékje hív. Mint kergetőznek!
Lehet, hogy mögöttük nincs is világ?

Remény

Kéményből fehér füst kereng,
mondják, hogy kemény lesz a tél...
A gond sűrűjén átpereg,
még él a hervatag remény.

Fenyőcsúcs

Fenyőcsúcs, havas, zöld torony,
létrán jut fel a fény is.
Kedvemért éjjel lehajol,
s engem emel az égig.

Idomok

A gömbvilág gömbökből épül,
Magam a síkra esküszöm.
Vonalasan mennyivel könnyebb
átlépni magas küszöbön.

Sakk

Gondolatjáték, mint a sakk,
jó cselet még sokkal jobb követ,
tudásszint-lécen új rovás,
nagyemester-szintű ütközet.

Kölcsön

Vágyam a tiéd holnapig:
vágyban vágyaddal osztozom,
kölcsonre szavad bátorít,
s én Harpagon, nyerek a holnapon.

Kék lángon

Földi semmiből semmibe száll a lélek,
a semmiségek, ha semmit sem érnek.
Parttalan vágyakat úzó semmi fények
lidérces kék lángon semmivé égnek.

Múlt idő

Haladni fontolva, fontolatlan,
felsérti kedvünket a kő,
szakad cipőn egy percnyi lyuk,
a kibuggyanó múlt idő.

Karácsony

Fenyőm az égig ér,
alul két kétsoros:
a könyv és az e-mail.
Az álom átkarol,
(s leszáll a csendes éj...)

Könny

Szavak ostorcsapásán
serken kéreg alól a könny,
mint pitypangszáron hull a vér,
sarló, mit durván elmetél,
(s a féktelen közöny.)

Áldozat

A hit oltárán áldozat vagyok!
S a szerelemén? Más az áldozat.
Amíg a máglyán kéikkel ég a fény,
Sem én, sem más nem lesz boldogabb.

Friss bant

Temetni hegedűszó kísér,
könnyebb könny, mint a gyászzene.
Margarétanyár virágszőnyege
friss hanton tavaszra újra kél.

Gondolatok

Körém sereglő gondolatcsokor,
zsivalygó gyermeksereg,
Rászólnék, de van, hogy ráhagyok
rímet, mértéket: verseket.

Érvek

Dúl, fül. Hiszem, egyszer majd megértem,
logikája nem követhető.
Elméletet állítani érdem,
védeni érv kell, s meggyőző erő.

Jeleimmel

Jeleimmel rendre megjelöltem
hó-ezüstben lengő almafákat
örökzölddel s nyíló jégvirággal.
Madaram ott friss magot találhat...

Kísértés

Kezemben a mobiltelefon,
hangot szeretnék hallani,
a titkot százszor bevallani:
SOS-hívás, viharfokon.

Óév

Elmúlt. A zaklatott idő
egy tyúklépéssel tovább lépett.
A lécfellett átbillenő
hitem mélyben, vagy fennén ébred?

Új év

Titokba burkolt látomás,
sejtelmessége imára készttet.
Maradj, mi voltál, senki más!
Jellemben testesül a léted.

Karrier

Képkeret, pasztell, lucfenyő,
rajta az árnyék meg-megáll.
Derékba tört a félidő,
kileng kicsit, s csöndben lejár.

Régi ház

A falból rozzant téglá áll,
pókháló szálán függ a nap,
ablakkeret, párkányrom inog,
fű, lépcsőnyom, hús pinceszag.

Falusi délután

Udvar tornáccal, sok virág,
a déli napfény lomhán elterül.
Ablakszem les, unt képet vigyáz:
kihalt táj kerettel, s versembe kerül.

Győztes

Kőkupacban egy szál pipacs,
alkalmazkodás felsőfokon.
Kanyargó résen fénygyutacs...
Jel ring a szélhullámokon.

Költő

Eperfa, s méze friss gyümölcs,
gyermekhad majszol, küzd vele,
a költő kajla, vén külön, c,
eperrel, rímmel van tele.

Szeszélyes

Ez a szeszélyes, bolond Idő,
mint kedvét űző, csalfa nő,
ölel, elhagy, megcsúfol százszor,
öl, biztat a keserv s a mámor.

Átlényegülés

Jövőbe lényegül a múlt
láthatatlan időhatáron.
Nem tudni: volt, vagy lenni készül
valóság, képzelet, álom.

Illik-e?

Az óra üt, a harang kondul,
éjfél van, tegnapunk vált a mára.
Létünk a sors kezén csikordul:
Illik-e rozsdás kulcsunk a zárba?

Szépség

A szépséget, mint drága kincset
nem illik trezorba rejteni.
Szépségeimben magam lakom,
a lényemet látni engedi.

Dátumok

Születés, elmúlás, dátumok.
Engem, vagy mást is érdekel?
Jeles napok, halmozott a gond,
az erőpróba megvisel.

Disztinkció

Parti fecske, kékvíű villanat,
magas röptű csönd, illúzió,
kerengni vélt csodák alatt
tévhit, félbetört disztinkció.

Optimista

Nélkülözésben térdig járva,
emelt fővel és panasz nélkül,
létezni elnyűtt csöndruhában,
a könnycsepp is kristállyá szépül.

Emlékezés

Karcsú időszilánkok tükrén
tavaszvirágú múltba téved,
kergetőznek hívatlan, fürgén
pillangó-röptű emlékképek...

Mindegy

Keserű sorsú életszinted
nyitott, mint rossz ajtókilincsed.
Beléphetsz, kiléphetsz itt vagy ott,
mindegy, ha kedved elhagyott.

Színes balál

Köveken, hó-paplan ágyban,
takarva, takaratlan,
elképzelt mesevilágban,
drogfüggő kábulatban.

Hajrá!

Metszéspontjaim fókuszában
utolsó előttit hajrázni még,
élni acélkék öntudattal,
tűzkohó-fényű gondolattal,
(s elégni, mint az üstökös elég.)

Tűztövis

Napfénybe mártott tűztövis
panaszát küldi a télnek:
Hervadó fű, s a rózsá nyit,
évszakok helyet cserélnek.

Vízcsepp

Naptárban újév, eljött a tél
tegnapelőtt, s már túlhaladt.
Vízkereszt. A farsang kezdetén
vízcseppből gyöngyös fénykalap.

Farsang

Zenével űzik, bár meg sem jött
Télidők Zúzmarás Szelleme.
Lehetne vendégnek hívni őt,
hó köntösével, mit rég kinőtt,
(a farsang oly furcsa nélküle.)

Kondenzcsík

Kékbe rajzolt a légi út,
párafüst, felhő, szennyezés.
A Föld sebén míg körbefut,
terült, s a világűrbe vész.

Méz-sárga

Méz-sárga felhő, jó az est,
narancsba hajló télutó,
madárcsapat egy dögre les.
Fentről parányi légyfogó.

Árnyék

Csillárra gyűjtött fénytörés,
falon elmázolt árny vetül,
mámorba csobbant tévedés,
ki józan, ezen csak derül.

Regény

Autó. Piros, egészen ép,
az utas jövőbe száll vele.
Vezetni tudó kéne még,
s a múltbalátás hátszele.

Tudás

Kerekre nyíló öntudat,
tényadat, ötlet kicsit kevés,
polcra egy lexikont lekap,
cél a jól menedzselt hírverés.

Hajnal

Korai párás virradat,
harmat permetez friss kelőt,
hegycsúcs, lecsúszott fél-kalap:
hold húz magára fejfedőt.

Régi csendélet

Csendélet, festő, gyümölcs-makett,
jó lenne pár nap pihenő.
Elfordul, távlatot, színt keres,
makettre vénül az idő.

Életkép

Lépcsőre indul, fent megáll
Babi a kecske, s ott mekeg.
Idejét tudja, érzi már:
ma házhoz hozta a tejet...

A beképzelt

Ez jó! Új út lesz erre itt!
Céltudat küzd, ködöt hasít.
Négysorosaim fémjele
kreatív elmém érdeme!

Gyűlölnélek

Jöttél! Maradtál volna ott,
hiányod fájóbb, mint elébb,
a jégbe dermedt perc halott,
gyűlölnélek, de int az ég!

Az ügyes

A pénz a fontos, semmi más,
majd itt gurul, ha ott zuhan,
mit számít ismerős, barát,
megválni jól, ha pénze van!

Mindkettő halott

Könyörtelen, rideg a világ!
Tegnap még randevút adott
a Szép a Jónak, s láss csodát
mára már mindkettő halott...

Győzhet

Tőlem a szép szó, ölelés
fényévnyi távolságra él.
Veszek szkafandert, úrhajót,
győzhet még, aki sikert remél.

Szeretet

Van, kinek jár a szeretet
előjogon, s mind elveszi...
Van, ki morzsányit csipeget,
másokkal azt is felezi.

Elégedetlen

Aprócska csillag az éj egén,
lázongó napoktól kidőlt,
keresztbe fekszik rajt' az út,
körötte nem kering a Föld.

Nem jó a vers

Heverészek mihaszna időbe'
s nem jó a késztetés kerek szépsége,
miből vers lehet, ha felsorakozik
kart karba öltve a meggondolatlan
(szavak fűszeres összecsendülése.)

Villanások

*„Megosztom
veled a
magányt:
fele nekem,
fele neked,
kettőnknek
semmi”*

Balázs Tibor

Metró

Fölém magasló
nyírfaág,
barna íriszén
titka,
távoli világ
feszül.
Ő, s én két magány,
mégis egy belül.

Mennék, ha hívna.

Körül emberár
kering,
míg a perc mögül
kilép,
vár még, újra int.

Mosolyát
szívem felissza,
sodródunk tovább.

Tavasz jön-e még?

Budapest, 2006. március 4.

Tudnom kell, ki vagy!

Hogy érezzelek,
kell, hogy értsenek.
Értésedhez
érezni kell a lényed!
Egymásért létezik
a szív, s a lélek,
folyóhoz tartozik
a part....
Érteni kell a vihart,
a szelíd szelet,
s érezni. Ha
megérintenek,
már ismerős lesz,
tudom, elhíszem
a szél az, igen!
Tüzén a Napnak
megsimogatnak
a sugarak.
Tudom biztosan,
meleget adnak...

Érteni, s érezni
így akarlak!
Mert szívemig ásott
kitartó, dacos
akarásod,
titkos zárat
nyitott a fény.
A remény tengerén
vitorlák dagadnak,
bilincseit a
rabnak eloldozza
a szenvedély...
Szavaid, szemed
útvesztőiben,
ajkad csapdáin át
kell, hogy a
lényedig érjek,
rejtett titkaidhoz
férjek.
Míg karod körém
fonódó nyírfaág,
kövessem labirintusát
a vérnek...
Kell, hogy szívedig
elérjek!
Tudnom kell, ki vagy!
Érzékszerveimmal,
hogy befogadjalak,
ismerjem
minden rezdülésed.

Lényeddel színültig
teljék a lélek.
Ajkunkra csorduló
meztelen szavak
elárasszanak,
s a vágy lépcsőfokán
a csúcsra lépjek.
Akkor tudom majd,
akkor elhiszem,
együtt vagyunk a múlt,
s leszünk a jelen!

Félig ébredésben

Hétköznapijaim csöndjébe zárlak,
ahogy felkelek, veszem ruhámat,
kenyeret szelek, bőrdet érzem,
látlak pohár víz fénytörésében.
Titokban kísérgetsz, hívsz magaddal,
villámlik tőle nemléted sebe,
múzsámat hívom, gyógyítom vele
tört álmaim. Mozaik hajnalon
semmiből, s vágyból összefoltozom
képed, hogy velem légy, ha kereslek,
s félig öntudatlan ébredésben
kínálom a szomjas képzeletnek.

Új bangon

Több vagy, mint
mások,
a sugárzásod,
mágneses
aurád, atomos
rezdülésed,
színhullámokon
gerjesztett
villanófényed,
vagy egyszerűen
az élő egészed
impulzusával
ingerlő kiléted.

Energιάmba kötsz
shöntöket,
összekapcsolsz
magaddal
kis külön világba,
mely véled
lesz tele,
és sejtjeimbe
zuhog merészen
az akarásod kínzó
kényszere.
Hogy mi ez?
Nem értem!

S én megtagadom
sajátos
lűktetésem,
mi ellenfényem
útjába téved,
feladom
önálló létezésem,
mint holdkóros
a semmibe lépek
titokzatos
vonzásodért,
és magam ellen
küzdök, teérted.

Most ne...

Lézer, festett
fényugarakkal
pásztáz
jelet az égen,

buborék
csonthéja pattan,
mézét
ma el nem érem.

Erőmön
felhasadt fények
árnya
üszkös sebekkel,

kioltja
sinusritmusom
hevét
hús ingerekkel.

Az elmélet gyakorlata

(Sartre-i gondolatok, s a filozófia igazsága)

Lettél ismerős idegenség!
Helyét keresi bennem a léted,
hogy én legyek Te, az a Másik,
magamba zárva alkonytól pirkadásig
a rezgést, a fényt, a szót, ami vagy,
bennem ismered meg igazán magad,

ahogy megítélsz, s ahogy megítéllek.
Átlényegülni késztet a lényed!
Ki leszek? S Te ki? Hittel, értelemmel,
lélek vagy, érző, tele rejtelemmel.
Egy Másik világ, – a magadtól szabad –
kell, hogy a Másban ismerd meg magad!

Helyet kereshet nálam a léted,
lényegem ízét, titkát ha érted,
s én, aki benned magamat hiszem,
mert akarom, magammal viszem
a hitet, hogy bennem magad látod,
valós lényedet bennem találod.

Én-Te leszel már és Te-Én leszek!
Léted, ha mégis visszaveszed,
volt önmagad vissza hiába várod,
rezgéseid atommezeje nem szabad,
sokkal szegényebb, sokkal gazdagabb
lényegünkől ami majd megmarad.

Talán elérlek

Hajnalok idegen küszöbén
gyámoltalanul, félve lépek,
áthozom maradék önmagam,
senki sem int, ha visszanézek.

Hiányod homályos szürkesség,
szomjúhozlak, sóvárgom érted,
jól tudom nem vezet visszaút,
elindulok, talán elérlek.

Megfertőztél

*(Ujjgyakorlatok
a ritmikus verseléshez)*

Megfertőztél!
Az arcomon
tegnap kivert a bánat,

tűzforró lett a
homlokom,
a vágy emészt utánad.

Az éjszakákat
számolom,
belém hasít a
fájdalom,
hatástalan a gyógyszer.

Jó doktorom, csók
kéne már,
és tenmagad, elégszer...

Ölem száz Celsius
fokon,...
borítsd be Kedves,
vállalom,
puhán vetek majd ágyat,

kedved, ha fárad
rád hagyok,
fertőző titkot, lázat.

Ajándék

Virágtavasza
nyíló önmagad
adtad örökbe
emlékképemül,
jövendő nappalok
szűz templomát
teleaggatni
déli verőfényben
andalgó lépteinkkel...

Így ajándékozd...

Ifjú tavasszal töltekezve
új erők hívnak, s várnak itt.
Nyírem zöld haját kibontja,
barackvirágom újra nyit.
Letűnt éjszakák, szürke árnyak.
Indul a nap, őrséget állnak
bokrok mentén a díszfüvek,
a harmat szétgurult szivárvány.
Ligetes kertem derengő árnyán
fehéRARANY, hajnali pára
borítja lábikrád, íves bokádat.
Hagyd az unt köznapi ruhádat,
szoríts magadhoz, Kedvesem!
Szénaillatú ébredő vágyad
így ajándékozd most nekem...

Csermelynek születétel...

Születésnapra

Csermelynek születétel,
harmatvíztől eredsz,
árnyékban, fényben jársz,
ringatnak szűz szelek.

Csúcsához vonz a hold,
az ősfenyők felett
csönd-csobbanás a zöngéd...
Tükrödre zársz eget.

Rejtőzködés

Kerítésfallal körbezárt magány
sóhajtásait szélnek eresztem,
felszáll az ágról egy madárnyi fény,
a karvaly idő köröz felettem.

Fehérbe bújva színek bomlanak
mélyén beláthatatlan rejtekeknek,
velük rejtőzőm magamba én is,
titkaimból fájdalmak születnek.

Almafámhoz

Borulnak rám az egek
barnaéjű villanásai,
fénycsóvadíszű
csillagszemek.
Hárslobbú csöndben
ígéző társhoz
frissen kelt madárfiák
– hű gondolatsereg –
lopakodnak libbenő
világkűszöbön át,
hozzád, egyetlen
fix ponthoz,
kertem közepén virágzó
örökzöld almafához.

Lehetsz az

Lehetsz az, kinek feltárom
kendőzés nélkül
rejtett világom.

Lehetsz, ki elsőnek belép,
s hús-vér valóság
áldozóhelyét,

hol isteneim tanyáznak,
fölszenteled ma
velem a vágnak.

Álmodban, ha majd...

Álmodban, ha majd
nálam jársz,
tudod, merre kell
menned.
Ajtóm kinyitva vár,
idetalálsz,
vágyad kövezte út
csillámporát
szégyellés nélkül itt
kell levetned.
Hozz jó erőt, biztató,
tüzes mosolyt,
hozz almavirágú
álmodást.

Szőnyegem buja
mintái fölé
heverjünk együtt,
és moccanást
se engedj a gondolat
sík tükrű vizére.
Hagyd velünk úszni
örömbe, fénybe
a fölénk karcsuló
időmúlást...

Magaddal viszel...

Csendes temegén bűvöletemben
hoztam a formám:
Vártam, csillagporos saruiddal
betévedsz hozzám,
fenyőgyanta olvadt aranyának
illatát kíséred,
s viszel magaddal hegyen túli széllel,
velünk madarak kórusa ébred...

Gleccser-fehérben szikrázó fények,
lombsátor kalibánk,
kakukkfű illatú birodalmunk színe előtt
harmatgyöngy a ruhánk,
mezítláb állunk, – áldozati lények-régen
egymást keresők,
kimondhatatlan áhítat hevében,
csonttollú madarak, szűz egybekelők.

Jellemformáló

Jellemformáló év
volt, lehiggadtam...
Nem! Ne hidd el azt,
hogyan feladtam.
A kajla vén hold
még elvarázsol,
minden kellék
a romantikából
épp úgy kell még,
de csendesült
a lomb-zeneszó
bennem, s köröttem
míg boldogság-
hitben fürödtem
árnyékok peremén.
Hajunkra már a
hegycsúcsok felől
hópihe szín terül,
fakul az álom,
s észrevétlenül
tört időszárnyon
száll el a remény...

Leszel kivert eb...

Tálcán teszik szívük eléd,
bőségszaru az asztalon,
ínyenc falat vár, s küldenéd,
turkálsz, bőszt az unalom...

Asztalod holnap, ha üres,
– lásd, a reflex mily emberi –
leszel kivert eb, s oly kezes,
ki a morzsát is felszedi!

Kezdeteimtől...

Kezdeteimtől bennem lakoztál,
génjeim csöndjét, összejt ösvényeim
rendre bejártad,
rejtett utakat hálózta csillagjaidnak,
erdeim mélyén termékeny fészkek
sírnak utánad.
Saját képedre faragtál, teltek a fények,
kézenfogtál, hajnalok küszöbén hűs
források fakadtak,
létezésed mint habokból kelő Vénusz,
szépséged tűzlobogása élni tanít,
s teremő hatalmad.

Ellentmondásban

Vers lettél immár,
ritmus, lüktetés,
szétszórt érzelem,
kifagyott vetés.

Csak én maradtam
való, egészen,
hús-vér szavakkal
hogy léted dicsérjem.

Sáros lábnyomok...

Fehérre sikáltam
vágyódó lelkem,
mint tisztaszobát
ünnep idejére,

várakozásom
ajtáját kitártam,
s a múltó percek
halomba rakva

órát, órákkal
kergettem tovább.
Lázammal fűtöttem
át az éjszakát,

meleg fogadjon,
ha majd betévedsz
asztalra készített
tisztá szívemért.

De könnyörtelenül
s némán kiraboltál,
sáros lábnyomok
maradtak utánad

Nincs...

Fénysugarakban
lázong az erdő,
visszavert arany
a sárga avarban.

Lassú ritmusú
halálzuhanással
érnek a fények
levéltemetőbe,

lobbanva végsőt
sorra kihunynak.
Zöld-vörös álmok
fenn dideregnek

szél-verte ágon,
riadt magányom
tépázott tollú
ázott madár.

Jaj-kiáltásom
visszhangja néma,
csönd-suhanással
földre pereg le,

s nincs, aki féltőn
ködbe temesse
tegnapi létem
romja felett.

Bármerre...

Bármerre szaladhat, liheghet
napnyugatnak, vagy keletnek
a pusztulás elől serényen
ki bölcsen, ki hiú reményben:

szorgos, kis semmi lét ver meg,
aggastyán lehet, vagy gyermek,
aki él, s aki majd léssen,
ködporrá hullik észrevétlen.

Zsoltár

*Általad lettem,
s lebettem
lenni-vágyás,
voltomban
immár nem hiszek.*

*Most nem tudom,
vagyok, vagy
lenni vélek,
Uram, neked...*

*Ha lenni kérsz,
létemben is
általad leszek!*

A nyílt tengeren

Élet

Élet: szerelem, barát, átok,
börtönlakóhoz hű zárandok,
kívüled nincs más, csak az Isten,
szavak fénylenek, az a kincsem.

Visszavágyol

Jöttél, maradtál, visszavágyol,
kertet építesz új hazádból.
Magad lehetnél, mégis más vagy,
színe-visszája, rímek, árnyak.

Mi végre?

Villanófényben magot vetni,
szemétben kincseket keresni.
Léted percekbe mérik immár!
Nagyasszonyom, mivégre sírnál?

Kalitka

Leszakad, hámlik az élet.
A sorsod: Érdes tenyerének
gyümölcse lesz, ha nyitva,
becsukva: üres kalitka.

Elszánt

Kiáltás, jajszó, fénymadár,
hazahív csontja, sírja vár.
Színes luftballon, buborék,
elszánt, ki visszatérne még.

Tört lélek

Örzöm a dobozt, benne hit,
testőr, kommandó nem segít,
kulcslyukon tört lélek kijár,
hóvirág, mezők, nyurga nyár.

Tudj választani!

Atlasz vállán inog a világ,
szekér elébe fogott igád,
lejtőn erőt, féket tartani.
Rab lesz, vagy hajcsár? Tudj választani!

Hol a nyoma?

Írások soka ő, munkamán,
betűszín, forma, csín, szótalány.
Nappalok, éj, üres kaliba,
benne életnek hol a nyoma?

Eszével él

Kinek szíve nincs, eszével él,
lelke, szerelme, üres kosár,
könnyecseppet árul, s nincs könnye tán,
kétkedése a falat kenyér.

Kitörni kész

Magához hív, majd újra eltaszít,
akarat-béklyóból kitörni kész,
délibáb álom, s kulcsra zárt világ:
részletből épül újra az egész.

Verem

Kerülni kell s én mégis beleestem,
veremtől óvott, aki fogva tart.
Legyen áldott, vagyátkozott a harc,
az ész vihogva átrepül felettem.

Menekülés

Menekülök a jövő távolába
megélt időm a cél, és akarat.
Letört ágakon szerte-szórt a lét,
bilincsbe zártan múltam lett szabad.

Mi lesz a hozam?

Kit látni vágyom, ma hozzá megyek,
tépett szegényen, ázott rongyosan,
e rövid útba befér az élet,
tőzsdén kutatom, mi lesz a hozam!

Merre?

Tudni kell azt, merre a tovább,
utak és idők szerteágazók.
Hajnali estén, esti hajnalon
ébredeznek az álomhordozók.

Válaszra vár

Ködön átúszó szemérmes őszi fény,
a hallgatók kőhalom válaszra vár!
Átvért szíveken meglazult kötés,
imádság, átok, istenfény, hínár.

Sárkánymag

Színdarab végén percekig zúg a taps:
anyaég, rabföld, csendszó, félelem.
Sárkánymagot vet, holnapra kikél
átokban áldás, megtisztul és terem.

Miből?

Illatozik a friss, puha kenyér
nincstelen nemlét tákolt asztalán,
közgazdasági kutatás, talány:
az aprópénzbe mily sok belefér.

Vágyálom

Tettekre vágyik, ki tenni akar.
Vágyálom: színes mezei csokor,
a hangyáknak a tücsök szónokol,
egy kósza szél olykor vihart kavar.

Áram

Hozzád érek, gerincen fut az áram,
pupillám tágul, szívem zakatol.
Zaboláznám iramát a vérnek,
vágy által vész el az, ki vágyat csihol.

Talpig sárban

Sörös pohárban fölremeg a hab,
a mélyben, alul, hullámozó a vér,
patyolatszín tálcáról kegyelmet
kinek kínál, ki talpig sárban él?

Érteni

Érthetetlenlét érteni akar:
néma beszéd, rá néma felelet,
fal mered, zár, közöny, emberek.
Erdő mélyen tisztán szól a dal.

Mocskos ár

Sirályok, hullám, kósza fény,
vitorla siklik a tó vizén,
zsongító csönd, ősz, hűs pohár,
a mélyben kavargó mocskos ár.

Csontok

Ébred a reggel, ébred a gond véle,
lerágott csontok, hús alig akad.
Pártot üt, s megoszt a betevő falat
dús asztalokról lecsorduló vére.

Boldogság

Betakar árnyad, gondolat cikázik és megtalál,
vigyázva őrzöm titkaink lábnyomát, ne érje sár.
Felolvad napomban napjaid íze, mézfolyam,
üzensz, vagy látlak, s boldogság-vágyam megrohan...

Ha nem vagy...

Szívemhez szól szemed, s lelkemhez,
társtalant szólít így az elhagyott.
Szétfröccsent érzelmek, túrt romok,
s magányom. Ha nem vagy, nem vagyok.

Feladjam?

Kényszerű vágta minden futásom,
patakozó tajték, veszejtő iram.
Táltos erőmet megzabolázni?
Feladjam érte végképp önmagam?

Ölelkezés

Várlak! Vártalak... Boldogság-szavak!
Közötte tér, s az idő létezik.
Holdkóros indul lengő trapézra,
fagyott csönd... Két szempár ölelkezik.

Mit számít?

Hullámozó létem tövis és virág,
mit számít, a világ merre tart!
Léphetek, botlok, rám dőlhet az ég:
választom, mit a szívem akart.

Merülni

Augusztus éji telihold az őszben,
párnámra ömlő fehér gyöngyfolyam.
Éber álmot hívok mohó merészen
létedbe merülni „valós” boldogan.

Vágyak

A vágyak álomcsillagok,
serénykedem, hogy hová rejtsem.
Köröznek szakadt ég alatt,
nem marad nyomuk sem bennem.

Panasz

Megütsz, lelkemben véraláfutás,
szótt pókháló-álmom szétszakad.
Szín kergetőzik, kékes, sárga, zöld,
Tükrömön folt, ajkamon panasz...

Homokszem

Sodródó homokszem, kőkemény bazalt,
irigylik ezért a percemberek!
Hatalmak vágnak magasáig érni...
Kő kővel egész, kő kőből lehet!

Meglopott

Magam gazdája vagyok immár,
régi gazdám, az idő, meglopott,
kincseim közt két marokkal dúskált,
saját fényére emelt templomot!

Veszve van

Vegetatívra észérvet fecsérlek?
Indul a reflex, zúg a létfolyam,
józan ész, erkölcs régen veszve van.
Szélmalom-harc ez, megpróbál az élet.

Tájkép

Zöldellő őszi szántáson őzek,
párába vesző dombtetőn a fák,
felhő-kék csábít, kétes villanás,
lehet, hogy mögötte nincs is világ?

A holnap befed

Miért félsz, Kedvesem? Tiltja józan ész!
Végzeted biztos, mint a kezdeted.
Tört napsugár az őszben, tél előtt...
Szár az avar a sors, holnapra befed.

A lélek elpirul

Nem érdekel: szeret, vagy szeretne,
ölelné karom változatlanul,
tükör sem kell, mutatni a szégyent,
magamban él: a lélek elpirul.

Lengek

Érzéseim kereszttüzében
előre-hátra lengek,
szélfutta ajtózár vigyáz
nyikorgó, vásott csendet.

Hiányod

Ordító seb lelkemben hiányod,
légüres térben szenvedek,
egyetlen-egy hívójelre várok,
gyógyírt kínáló gyönyörre veled.

Ködbe tűnő

Jönni fogsz majd, hiányom emészt,
fagyott rózsaszirmon át visz az út,
ölelnél egy ködbetűnő árnyat;
bűnhődik a gőgtől elvakult.

Jeledre ébredek

Madártávlatban lesben áll,
de földet ér a képzelet,
ha fű kiég, s a táj kopár...
(holnap jeledre ébredek)

Arra jártam

Hársaim alatt hiába vártam,
esthajnal csillag majd földre ér,
hát könnyek tavába sírtam én
bánatom, hisz éppen arra jártam.

Nyújtózom

Kifeszült semmi a létem,
a tél jegére kárhozott.
Nyújtózom, talán elérem
szakadt égen a Csillagot.

Érzékhiány

A vak nem lát, a néma nem szól,
érzékhiányban szenved a világ,
két félhang külön csillagon landol,
szeretők szomjazzák egymás szavát.

Lépések

Első lépéssel indul el
a hosszúnak tűnő táv is,
lépne ellenség, barát:
a harag fut, a jóság sántít.

Magamba

A bölcsek kövét keresem!
Ha tudást idővel mérnek,
idők tudását meglelem:
magamba folyton visszanézek.

Szépségem

Fenyőfa, angyal, csillogás,
konzumtermékek konzumáron.
Intim szépségem hófehér
békéjét, csöndjét hol találom?

Vergődik

Elszáll a szó, mint köd a tájról,
de érintése itt marad.
Léleklug, rejtett önmagam,
vergődik bennem öröm, harag.

Porrá őrlte

Kenyérrel, borral szívet áldozok,
ős rítus ez, éltető magányom.
Porrá őrlte hitem a világ,
léha gyümölcsét így sem kívánom.

Felszínre tör

Szavak titka kegyelmi állapot,
atomrezdülés, tétova sugár,
génjeinkben bújdokló kísértés,
felszínre tör, ha kiutat talál.

Elkárhozik

Ködverte éjszakák sarán
a tiszta lélek elkárhozik,
kihull a létezés falán,
szerelemtóba merítkezik.

Híres

Mások(ra) föl(é) lép, mások elé,
Makog a szó, s unalom-ette,
létrán mászik a cicomás majom,
híres költővé a pénze tette!

Ha pénz

Trapézon leng a lusta bolha...
Az ostort, ha pénz cserdíti meg,
mint majom ugrik parancsszóra,
s a bolhacirkusz mennyekbe megy.

Erkölcös

Erkölc, erkölcsöm! Zengő hang kiált,
törpének érzed ott magad,
nagysága föléd tornyosul...
(csalni, hazudni csak neki szabad!)

Párnája kő

Unottan sétál a közérdekű közöny,
körötte pezseg a luxus revű,
ölnek, rabolnak, vágnak fültövön,
hontalan élet párnája kő, s nincs betevő.

A harc örök

Röviden szólni bölcs szavakat:
az Igaz, s a Bűn harca örök.
A ma igaza holnapra vétek,
s holnap a vétek fennen dübörög.

Zabolázom

A Szép, s a Rút arányát megtalálom,
te vagy a példa, én az eset:
szívemet ésszel zabolázom,
kitérni szebb út, mint hódolni neked.

Bölcselet

Bölcselet-virág: mint a liliom,
belehal, ki az illatát szívja,
mennyi gondolat, fény, s tudattalan
álom fekszik mellé a sírba...

Taigetosz

Szépség, erő, s az élet mulandó,
az idők vasfoga koptat,
holnap a mélybe ébredünk,
mi, Taigetoszról letaszítottak.

Hallatlan

Pár suta rímmel égbe száll,
nagyság, dicsőség, csillagok,
megél talán egy-két napot
ha „hallatlan” a rímkirály.

Bárki

A büszkeség tart szálfá-testet,
hit, erkölcs, gerincet teremthet,
hajlongani, vagy csúszni, mászni
naponta kész a többi” bárki”.

Szeretet

Csönd-suttogással díszítek fenyőt,
aranyszalag rajt’ napsugár lehet,
alul félszegen kis fonott kosár,
s benne vásárolt, bolti szeretet.

Döntés

Jó, ha tisztán lát, ki dönteni akar,
körmönfont szavak értelmét kutasd!
Nyárban zápor jó, s könnyen lesz vihar,
gondatlan gazda gazdátlan marad.

Fájni kezd

Édes kábulatból télre ébredés
a szép álom, ha egyszer véget ért.
Valóság-síkon fölszakad a rés,
és fájni kezd a múltó tegnapiért

Világom

Az én világom így különleges!
Lábtörölt használj, mielőtt belépsz.
Más világ terhét nem győzi karom,
vállamra venni, több, mint tévedés.

Irigylik

Most, hogy véget ér,
s nem lesz folytatás,
(felszántott ösvény, csendesült vihar),
a „voltunkat” majd hogy irigyli más!

Nem értem

Kedvesem szívén puha lábnyomok,
naponta várja csöndes visszatértem,
hiányzik, ha bántom, s hódolok,
de tagad a büszke és konok!
(Hogy miért? Nem értem...)

Könyvem

Szavakba szöttem apránként a lelkem,
ősi mintákat, s friss álomvirágot.
Létem emeltem lüktető szavakba,
könyvembe zártam az eltűnt világot.

Gyökereim

Gyökereimnek százszor köszönöm,
tévelygésemből visszavár a táj,
anyjához, ha húzódik a gyermek,
emlékkel enyhül, s múlik, ami fáj!

Nyessük vissza

Aki megértett, annak hódolat,
aki reméli, még lehet barát.
Miért keresünk új bánatokat?
A régit nyessük vissza legalább...

Ajándék

Leheletvékony metszett pohár,
vöröslík benne áttűnő szívem,
nyújtom, de kéz nem nyúl érte már,
kiinni nem... hát eltörni viszem!

Kinek mi...

Karácsony, ünnep, gyermeki öröm,
hideg, huzatos kapualj, remény,
kívánságlista, ajándéközön,
s a falat kenyér étellel felér.

Vele miért?

Szeretsz, szeretlek, elhangzik naponta,
Ízletes, puha, bársonyos szavak...
Miért kívánom másik lényemet?
Vele mért vagyok sokkal boldogabb?

Szocio

Körhintába szédül a nyomor,
felhúzott verkli, elcséptelt lemez.
Hó-paplan terül. Idilli táj
a korcsma-zug, ha menedék lehet.

Karakter

Mély sebet szavakkal... milyen remek!
Hát tudja meg! Kifent pengéje metsz,
mosollyal simogat, kér, hízeleg,
s hátba döf... ismered? Boldog lehetsz!

Szemét

Nagy piac dívik ünnepek előtt,
eladó érzelem, barát, rokon,
holnap megleled szíved a szemétben...
Dallam sír benned repedt húrokon.

Mélybe húz

Szitakötőszárny, díszes mozaik,
– a létezésünk ilyen összetett –.
Magasban hiszünk, s merítünk hitet,
de mélybe húz a mocskos képzelet.

Akarat

Démoszthenész példája örök,
verseim dadognak, szavam igaz.
Vállalom büszkén a szépséghibát,
az akarat győz, s a cél, hiszem, hogy az.

Üzenet

Az érzelem, ha tartós: szenvedély,
hangulat, börtön, küzdeni kemény,
kábít, csábít a drog és pohár,
s füstkarikában üzen a halál.

Temetem

Felásom a múltat, hogy temessem,
egyre nagyobb, mélyebb a gödör,
nemléthez szól a létezés szava,
s a mumifikált idővel pöröl.

Útjaink

Felhőfoslányba kapaszkodom,
alkonyatfénybe rejtezkedem,
szélörvény kellős-közepében
utam utaddal keresztezem.

Siker

Havasi fényből, erdőzúgásból
némaságszobrot kifaragni
nagyobb siker, mint tüzes vulkántól
tűzhányó létét megtagadni.

Eltörött?

Kering a héja és lecsap
Kőbe temetni önmagad,
ha eltörött a hangszered,
dicsfény, sorscsapás, áldozat...

Pelikán

Pelikán vigyázza madáréletem,
vérembe árad vére szüntelen,
s elapad végleg...áldott küzdelem.
Halált vonagló testét ölelem.

Ne kérd tőle

Tapasztalattal több lesz az esély,
kerülni kell az álszent törtetőt:
Fehér-fekete ígéretözön,
csak ne kérd tőle számon az időt...

Hiszékeny

Hiszékeny lélek sohasem tanul.
Hinni a jót, csalóka április!
Ablakon át hömpölyög a köd,
a képzelt árnyak kontúrja hamis.

Rálépni!

Tölgyfalevélen esőcsepp nyomok,
lélekharma az, igaz szeretet,
csillog a késő őszi avarban,
gyönyörködni, vagy rálépni lehet.

Küzdelem

Filozofikus és könnyű gondolat,
elme-küzdelem nyílt porondokon.
Egy szívet teszek kettő ellenében,
az ész magában nem győzhet! Tudom!

Megelégszem

Kis pökhendi, mérges borsszemek!
„Kinek a papné, kinek a lánya...”
Megelégszem, amilyen vagyok:
Önző, beképzelt, s erős, mint a szálfá.

Jellemhiba

Büszkeség és gőg a két rokon,
létezésünkben tartó oszlopok.
Jellemhiba! Csillog, mint az ékszer,
s a kitűzőmön kettőt hordhatok!

Morzsák

Öröm-morzsáim dédelgetem,
puha fészkekbe mélyre rejtem,
óvom vihartól, bűtől, téltől,
s előveszem, ha víg a kedvem.

Szerencselovag

Jólétben fürdik, szerencselovag,
Fortuna kegyét észre sem veszi,
kevélyen derűt, s borút osztogat,
hiénák hada a prédát lesi.

Kilencvenkilenc

Gondolattöredék, színes cserép:
Szalmavirággal szórtam be a kertem,
bokrok alá a legszebbet rejttem,
illata nincs, de színes, és merész...
(Jövőre, ha nyílik, majd útba ejtem.)

Biztonság

A pénz a zsebben biztonságot ad,
jól fésült érzés kísér, mint az eb,
lépni, fellépni nincs, ki támogat?
Próbáld a pénzzel, eredményesebb!

Kétkezes

Balkezeseknél a jobb félteke,
jobbkezeseknél fejlettebb a bal.
Kétkezességgel áldott meg a sors,
hiszem, az átlagnál többet is akar.

Kócbabám

Álnagyképűség: magamra veszem,
színészt a játszott szerep alakít.
Vígjáték, dráma hiteles legyen!
(a kócbabám igaz, s hű hozzám a hit.)

Érzelemből több

Több elemből gyúrt össze az élet:
romantikával bölcs észlényt kevert,
alázatot gőgös büszkeséggel,
s az érzelemből többet, mint kitelt.

Másodkézből

Másodkézből nem várok híreket,
ami engem érint közvetlenül.
Jó, ha megnézem kinek is hiszek,
lehet az címeres alul, felül.

Index

Indexre teszem időképeim,
gondolat, érzés, hit betiltható,
ki szavak mögött olvasni képes,
lényembe láthat, s hozzám fogható.

Extrém

Extrém

Ma beindult a nyár, túlfűtött estikével,
sásliliom nyit, óriás égi kékkel.
Narancsszín világ az illat és a forma.
Begyűjthető, s a tél majd mintha csak nyárból volna.

*

nyilván az unt ízű tegnapod csörög,
hát menj, csörögj, vagy dobd el, ha unod,
hogyan ki üzen? Na ki? Hát ne reménykedj!
lenyúlt klisékből bárgyú verssorok.

*

az idő-pillák álmosan csukódnak
nem sokkol a ma, nem ijesztő a holnap,
sorsa megalkuvás a depressziónak,
a céltalan célok nem folytatódnak.

*

egy sor hangya nektárt gyűjt araszolva,
ösztönüzem, kapacitás a csúcson,
túlélés-kényszer, az élet rabolja,
feszül a jövő, kajla pók a húron.

*

légkondicionált, modern villamos,
szép kivitel, huszonegyedik század,
s az utazók? Nem! Ez mégsem ildomos!
Legalább száz évvel hátrébb tanyáznak.

*

közömbös nyűg a nem nekünk való,
ki sem próbálni, mégis visszaüt,
béna totolygással elvágtat a ló,
s csak az elmulasztott marad mindenütt!

*

mástól eltanult hang rejtett dallamú,
kompilátor színez szorgos gyűjteményt,
az őshangszer nem puccos holdgyalu,
ha nem vagy költő, ne írd költeményt!

*

kihúzni a harag méregfogát,
vagy csörgőkígyómérget fejteni
a bátor képes, szakszerű tudással,
az esztékával nem jó kezdeni!

*

barátság-köntösben érdek űz naponta,
tikkasztó nyárban felettébb kellemetlen.
Otthagyni rizikó, mi feszül alatta?
De meg kell tenni, mert nyűg, és tűrhetetlen.

*

hamarost szétmállik, mint langyos zsírpapír,
műanyag, műszőrme, műkedvelt műkacaj,
álcázott rosszkedv, ma ez a manír,
macskákhoz illő kényes macska-jajj.

*

mint ki nem mondottat, úgy kell érteni,
s nem elég érteni, érezni, ha kell,
a lehetetlent is megkísérteni,
hallgatni, s tudni, a másik mit felel...

*

kölcsönvett ruhában mindenki feszeng,
hol itt bő, hol ott szűk, de nem ránk való,
mégis napra nap rákényszerül az ember,
hogyan legyen kenyér és kiútravaló.

*

ki negyven fokban aszfaltot borít
nem kell az Adrián henyélnie,
partra vetett hal, plázs nélkül nyaral,
forrong a krajcár rossz zsebeibe’.

*

modortalanság rossz ajánlólevél,
ennél rosszabb a modoros lehet,
balkonon pihen az ismert poéta,
majd balkon pihen a poéta felett.

*

bezárt az ország, kitört a nyár,
a „nem akarózik” hulláma tombol,
vörös riasztás, készül a vihar...
Kilóg a fenekünk, mint kutyaszar a hóból.

*

kérdések zápora, hólyagzik a flaszter,
temérdek kipukkadt luftballon virít.
Űrlakó hihetné: ez az új falanszter,
pedig a szabadság veszti szirmait...

*

Ariadnétól való a fonál,
szabálytalanul, (csak suba alatt),
itt Juszticia labirintusán
társas az út, kereng az indulat,
pázsitra lépni öngyilkos gondolat!

*

kiköltözik a plebsz,
nomád lesz, kurta útra,
kurtaxát kér a fűszeres,
„Zimmer frei” ismét a jurta.

*

éjszaka sötétjén két fény
világít,
autók suhannak előre,
s tova,
ilyen vagy, igéző,
szemsugaradban
lepketánc,
s a kimúltak merev
mosolya,
dőre aki más zenére
számít.

*

érzések csápolnak,
ultrahangszűrős révületben
jól nevelt visszafogottan,
míg az eksztatikus
ködbezuhanás sodró
lüktetése felszabadít.
Ez a menő időben, térben,
belevegyni névtelenül,
tombolni bambán, esztelenül,
a féktelenség sorstömegében.

*

ígérni bármit, pókelvű közöny,
a hálózövés mesterfogása,
ha nem látsz át a csapdán, bűvkörön,
végzeted ne hárítsd senki másra.

*

mennyivel könnyebb a könnyű téma,
nincs gondolat, dallam él, s a forma,
jó fogadtatás, biztosan siker,
a gond csak az, hogy kinek mondjuk el.

*

századfordulón a múlt, meg a jövő,
baráti kézfogás, vagy kérkedő fölény,
kinek hihet a meggyötört halandó?
sárból, aranyból írt minden nagyregény.

*

jelképek sorolnak közszemlére tetten,
vallani, vállalni szinte lehetetlen,
felcímkezni azt, mit bent érez az ember?
hirdetni a hitet egységben a renddel?

*

zsib-piacon kacat, meg érték,
ki dönti el, mi itt a mérték,
szín, múlt, haszon, ránk öntött forma,
hordjuk, mintha szükséges rossz se volna.

*

korunkban a korok, korokban az évek,
kezdethez az idők mindig visszatérnek,
e körforgásban csillagfény, ha landol,
világot forгат ki rendből, nyugalomból.

*

szépérzékigényünk hiánylistára téve,
a célszerű, hasznos, az izgató a fontos,
új formátumú emberideál kéne,
egy naiv költő nem oldja meg a gondot.

*

van halott, kit többször kell temetni,
s olyan élő, ki többszörös halott,
ilyen nép ez, gyűlölni, szeretni
egy ezredévnyi sors jól kioktatott.

*

báránfelfő terül a kék alatt,
sziklából néha puhaság is szökken,
tájamból pusztá képzelet maradt,
préselt virág nyit, fénykönyvbe kötöttem.

*

kiürült szívdobogások,
nyelvtelen konduló
harangok,
hová szállt el az érzés?
ki hallhat
néma kondulásban
lelket igéző
hangot?

*

ó, Orpheusz zengnélek dalba szőve,
ha segítenéd néha hangszerem,
szelíd akkordot tőled örökölve
remélhetném, megért a kedvesem.

*

grâce à dieu, naponta jó a kezdet:
fotózás, írás, szerkesztés, puha
széljárta moha, meg a kertek.
Az állandóság, mit perceimbe rejték
darabka öröm, az esték mirtusza.

*

difficile est satiram non scribere,
(sok helytelenség szatírát írni késztet)
ezért az élcemnek megbocsátható
a gúny tárgyát, ha közszemlére tette,
(az összegész, vagy kiragadott részlet)
a torz tükör mint játék, szórakoztató!

*

Danaidák hordója ma kedvem,
bárhol foltozom, mindenütt lukas,
fáraszt, hogy folyton folyvást telehordom,
s mert „elfolyt” versem ellepi a gaz.

*

az istenek, ott fenn az Olimposzon
fércművet olvasnak, jót nevetnek,
küzd a poéta, fába szorult féreg,
jövőt vázol kiégett embereknek.

Élcversek, csakis klasszikus stílusban

*

ötletet lopni indul a tolvaj szarka,
más aranyában billeg a tükör előtt,
mértéket gőgje, önkritikája nem ismer,
kútja kiszáradt, míg óriás vízfeje nőtt,
ím a bizonyosság, túlteng a szellemi csőd!

*

önmaga szárnyán száll el a fűzfapoéta,
úgy hiszi fényén majdan a köd is oszlani fog,
vers-magasába nem ér fel a gúny, sem a tréfa,
tűnik a köznap ím, hol a fennköltség lángja lobog.

*

ógörög művészet ritmusa ébred,
bölcsöm is ringott e ritka zenén,
esküszöm, mától csak lantján zenélek,
s nem lépek sárba, nem, soha én.

*

tüzes virágot hintek elébed,
bálványom lettél tükröm egén,
szép görög isten, hívom a fényed,
szonettem úszik a bor veresén,
reszketeg zengek, talán megérted,
hisz kívüled senki sem érti zeném.

*

mint a görögtűz, ömlik a vágyam,
sosem volt nékem páros az ágyam,
elszáradt bimbó, magammal háltam,
kölneni kezdtem, s hogy kikelt, csodáltam.

*

régimódi versed, ócska zongorád
azt hihetnéd, még tiszta hangot ád,
de holtában a préselt rózsaaág
divatjamúlt, ez mind a te hibád!

*

ma sztár lehet a fényben hemzsegő
darázsderék, ruhája csipkés semmi,
hangja sincs, de virít ott más ezernyi
plusz, míg engedi a béna rendező.

*

irodalom? Leírsz egy betűt,
s hozzá még egyet, bírja a toll,
érzés, vagy undor izgalma fűt,
fenség, mocskok, lázadás, pokol.

*

gyóntatószék, üres a másik oldal,
léha szerelmet, bűnbe csobbanást
bevallanád, s hogy szeretkeztél a Holddal...
Magadnak te adhatsz feloldozást.

*

kaleidoszkóp, sokszínű gondolat,
korhad az idő a lét bőrébe bújva,
agytekervényed, ha ellepné a pudva,
a csönd zugába kényeztesd magad.

*

jön majd az elsőprő vihar,
papríkajancsik fejre állnak,
új zongorán új ritmusú a dal,
repülnek, akik szembeszállnak.

*

hiszi az ember, maga a csoda,
az értelem ösztönünk felett világol,
csalódni kell, háza, sátora
fontosabb, s a mást becsmérő tábor.

*

atomizált ma legtöbb kapcsolat,
az ön-, az ön-, a legőnebb a fontos,
összegüszült dombon gyűlik a kacat,
mihaszna célért gyötörnek a gondok.

*

naivitások legfelső fokán
állnak a jók, s bolondok,
irigyelem, az egyenlő jogán,
a mélyszinten toporgok.

*

beérik egyszer minden gyümölcs,
holnapra új hang, korszerű a bölcs,
maguktól mennek az ócskák a sírba,
nincs apelláta! ez így van megírva!

*

Melankólia

(fantáziavers tíz megadott szóból)

Selyemhernyógubó lett megannyi kurta vágy,
az ősz üres, ahol **tegnap** még hinta **ázott**,
csődbement égövön tátong a **világ**
a nyárutószó s a kedv is elvirágzott.

Elér a lét farkasfoga, az a vicsorgó,
húslészín magányba fül az alkonyat,
pincemélyen kong a **vörösboros hordó**,
mint viszonzatlan, méla kábulat.

Ím, hol a mulandó dolgos kényszere tombol,
tollunk hegyén **vasmacska**-pár dorombol,
tükörnek háttal magunkkal szembenézve
panaszkodunk, hogy szép volt, de itt lehetne vége!

Szántód, 2007. július 8., Írótábor

Utóhang

Abogy a fények

Zaklatott érzést, csöndszavakat
fűzők láncra
gondolatom pókhálófonalán,
törékeny vágyat, sóhajtásokat
őriz a mában
kusza rím, ritmushiány.

Jó volna, ha – mint a Stonehenge
markáns kövein
napkelte fénye kigyúlva –,
gondolatom zenéje e pogány
oltárra hullna,
s örököm maradna.

Késő naplemente új fohásza,
árnykép, fénynyaláb,
életem tört darabja, szétszórva,
szétgörögve, szépre, örömré
ösztönözne,
őrizne igaz percekét.

Jó volna simogatást küldeni
egy másik korbá,
másik lénynek, s akik majd akkor
élnek, mesélni, Tadzs Mahal fehér
márványa, mit takar,
s lényemben mi volt a lényeg.

Jó volna szavakkal, vágyaimmal
hullámrezgésen
tovarepülni, hogy messze érjek,
fényévnyi távolságra a mától,
teret, időt cserélni,
s létezni tisztán, ahogy a fények.

A SZERZŐ IRODALMI MUNKÁSSÁGA

RÉSZVÉTEL ANTOLÓGIÁKBAN:

Létidő-beszéd (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)

Télidők fehér terein (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)

Fellobbanó árnyak (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)

Magyar Orvosírók és Képzőművészek Köre:

2006. évi kiadványa INFUZIÓ címmel. (Antológia)

2007. évi kiadványa (Antológia)

Jelek a hóezüstben (Accordia és Littera Nova Kiadó, Budapest, 2006)

Szép írások (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)

A létigéken túl (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)

ÖNÁLLÓ KÖTET:

Létezés fűszálra fűzve (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)

Tisztelt Olvasó!

A könyvcímet elsősorban figyelemfelkeltésnek szántam.

Az „Indexre tett” címbéli meghatározás itt elsősorban a négysoros versek mélyebb gondolati tartalmát akarja elővezetni.

Felületes olvasással egy-egy szakasz talán nehéznek, érthetetlennek tűnhet, de ha elgondolkozunk azon amit sugall, világossá válik a mondandó, s ki-ki remélhetően felfedezheti benne saját igazát.

A „tévelygés” a téma sokszínűségére utal.

Hiszem, a rokonlelkek meg fognak érteni.

*„Indexre teszem időképeim,
gondolat, érzés, hit, betiltható,
ki szavak mögött olvasni képes,
lényembe láthat, s hozzám fogható.*

Tisztelettel:

a Szerző

Szombatbely, 2007.

© Dr. Bódor Sándorné Dr. Koosán Ilona, 2007

Accordia kiadványszám: 317

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.accordiakiado.hu

Megrendelés a kiadótól, valamint a Sunbookstól
www.sunbooks.hu

ACCORDIA KIADÓ

Alapítás éve: 1998

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-1) 320-2280,
(06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

FELELŐS KIADÓ: dr. Balázs Tibor ügyvezető igazgató

FELELŐS SZERKESZTŐ: Bárány Melinda

TIPOGRÁFIA: L. Kossár Tímea

Készült az ETO-Print Nyomdaipari Kft.-ben
Felelős vezető: Balogh Mihály ügyvezető igazgató

ISBN 978 963 8341 97 6